

„Nalila jsem pro ni porci koktejlu do malé lahvičky,“ řekla Markéta.

„Později se u Lotti stavím a zeptám se, jak se cítí. Můžu jí ho předat,“ navrhla Willow. Znenadání jí však sklenička vyklouzla z ruky a Willow začala ztěžka oddychovat. Rukou se opřela o strom vedle sebe.

„Copak se děje, Willow? Jsi úplně bledá!“

„Nic, nic, jen se mi nějak zatmělo před očima.“

„Nenakazila tě Lotti?“ zeptala se Valentýna znepokojeně.

„Ale hloupost! Dneska je jen dusno. Už je to zase v pořádku. Já se teda u Lotti zastavím, ano?“

„Dobrý nápad!“

Pak zaslechly houkání sovy.

„Slyšela jsem správně?“ zvedla Markéta hlavu. Jolanda sedící nahoře na větvi obrátila oči v sloup.

„To bylo to nejhorší zahoukání.“

„To může znamenat jen jediné: Lesní skřítkci jsou tu!“ Markéta vyskočila. „Pojďme je najít!“

Valentýna s Willow se zasmály.

„Co je?“ zeptala se Markéta a zkřížila si ruce na prsou.

„Karel s těmi jeho dolíčky už čeká,“ popíchla ji Willow, která už se cítila lépe.

Markéta zčervenala. „No a? Připadá mi milý. I když je... trošku baculatější. Jde přece o to, jaký je člověk uvnitř.“

„Máš pravdu, Markéto. Navíc tak baculatý zase není. Možná jen trochu silnější,“ dodala Valentýna.

Markéta spokojeně přikývla. Vzala Kehalu a rozběhla se do lesa. Valentýna i Willow ji následovaly.

Minuly pár rozcestí, až konečně narazily na tři kluky: Martina, Karla a Emila. Říkali si lesní skřítkci. Oblečení byli trochu jako tuláci. Emil měl zelené vlasy a kulaté brýle. Martin byl hubený s vlasy po ramena. Všichni tři nosili chlupaté čepice a měli pomalované obličejy. Takhle podle nich vypadají praví lesní skřítkci.

Karel se usmál od ucha k uchu, jakmile Markétu spatřil. I ostatní vypadali, že dívky rádi vidí.

„Slyšeli jste to soví houkání?“

„Jestli myslíš to, co znělo jako prasátko na horské dráze, tak ano,“ smála se Markéta.

„Chcete s námi udělat táborák na oslavu posledního dne prázdnin?“ zeptal se Martin a podíval se na Willow.

„Myslíš tím, jestli vám ten táborák nezapálíme my, že?“

